

„Hele, kluk!“ ozve se Kubovi nad hlavou. „Pojď nahoru, je to jízda!“
Takový lunapark ještě Kuba neviděl. Všechno vrže a skřípe a děti mají podivné tvary. Ale jsou špinavé a nadšené, jak to má být.

„Není to nebezpečné?“ přeptá se radši Kuba docenta.

„Všechno je to certifikované normami EU, akorát teda k jiným účelům. Prostě koukej pod nohy a kam strkáš prsty a dobrý, ne? Sotto ti všechno ukáže.“

A Kuba jde.

„Tak tady bydlíme,“ hlásí Sotto, „říká se tomu Metropole. Jsme komparzisti, takže když se ráno otevře metro, převlíkneme se za šedivý dav a začneme zalidňovat stanice, aby cestující nebyli tak opuštěný. Mimo špičku taky musíme dělat zmatek na přestupech.“

„A proč to vlastně děláte?“ kroutí Kuba hlavou.

„Divný ti to přijde teď, ale kdybys jel sám liduprázdným metrem, přišlo by ti to ještě divnější, to mi věř.“

A Kuba věří, být sám ve studeném podzemním tunelu je určitě hrozné. Skoro jako když je vás tam moc.

„A kolik toho tak najezdíte?“

„Dospělí osm hodin denně a za přesčasy je zmrzlina v Rakvárně. Pojd', tam si zajedem.“

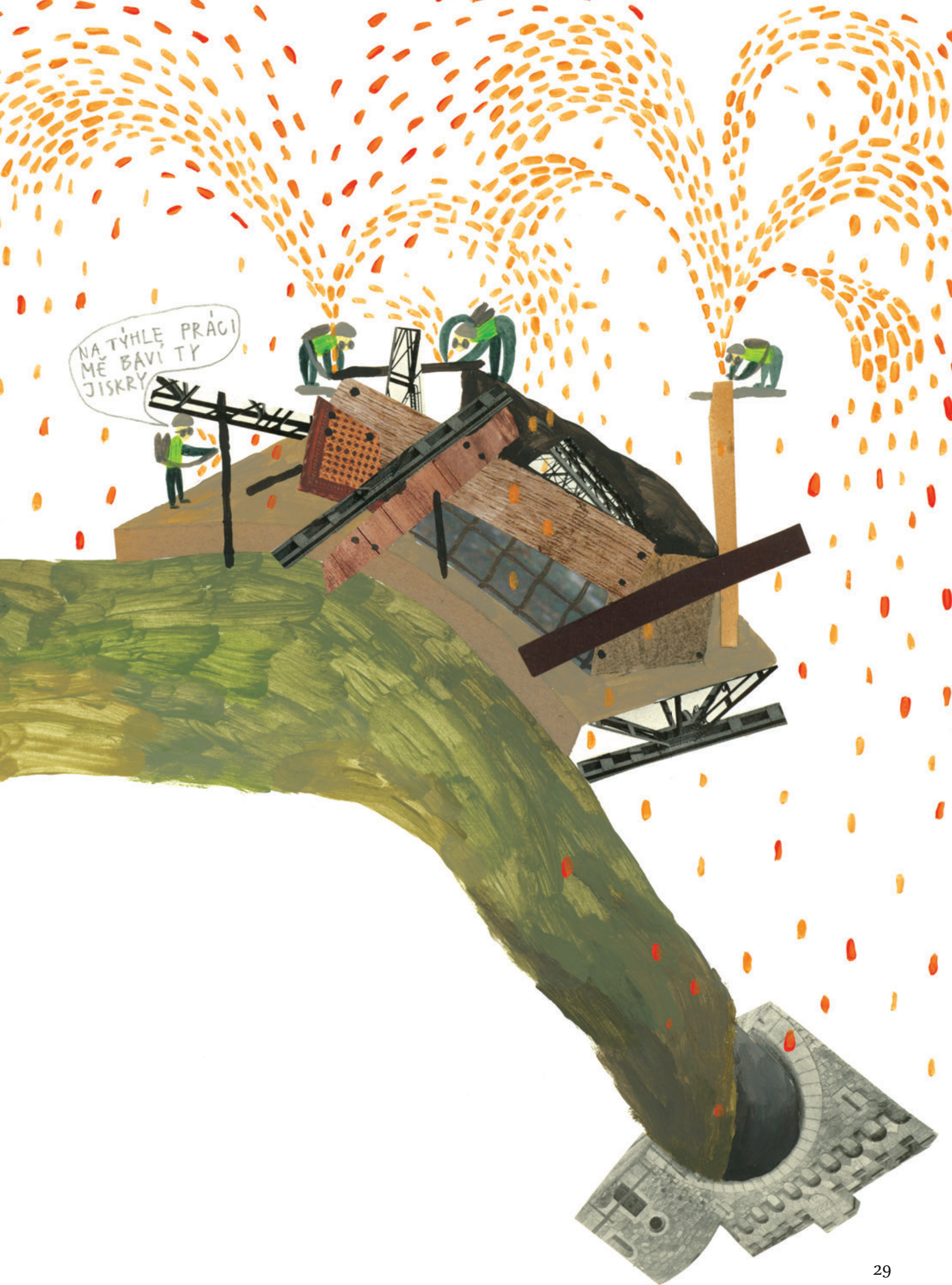

„Paráda, co? Stanice v rekonstrukci! Tudy bych mohl jezdit celý dny. Ale moc tu nehoupej,“ varuje Sotto.

Zbytečně. Kuba se stejně údivem ani nehne. Jednou vesloval po jezeře, jednou plul na vyhlídkovém parníku po Vltavě, a jednou jel dokonce trajektem přes kanál La Manche. Ale tohle ještě neviděl.

„Koukej, ty ohňostroje! Jako by začínal nový rok!“

Kuba se zhluboka nadechne, hned by zatroubil něco slavnostního.

„Brrr, a co je tady?“

Kluci schovají ruce do rukávů. Z vody stoupá chlad.

„To je rozptylová laguna a tady hřbitov. To máte nahoře určitě taky. A támhle, v bývalý rakvárně, je báječná cukrárna. My děti sem chodíme skoro pořád. V sobotu jsou tu plesy a ve středu večer se tu staví na kremroli sám Tatubahn. Máš rád sladký?“

Kuba se trochu ošívá.

„Sladký rád mám, ale to vám to nepřijde takový divný?“

„Co s tím furt máš, všechno je trochu divný, a ničemu to nevadí. Rakvičky jsou tu čerstvý jak nikde.“

